

Ukrainian Orthodox Church of Canada Українська Православна Церква в Канаді L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

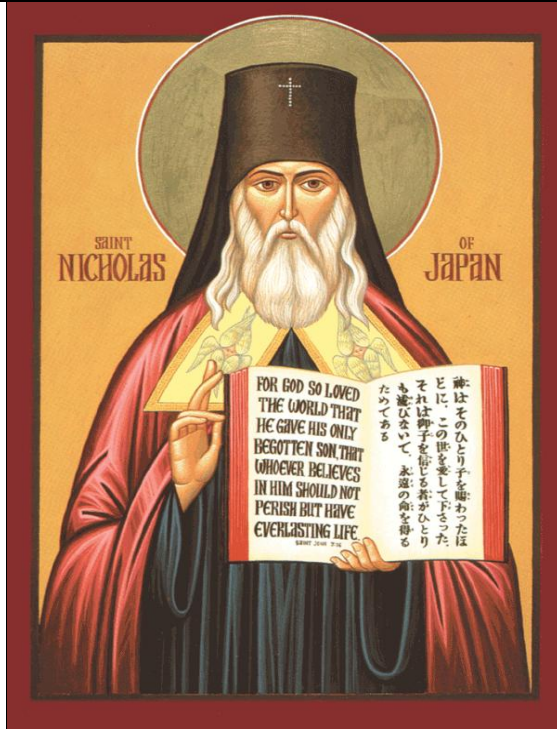
[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**Святий Рівноапостольний
Миколай (Касаткін),
Просвітитель Японії**

**St. Nicholas (Kasatkin),
Equal-to-the-Apostles,
Enlightener of Japan**

Fr. Ihor Kutash - o. Irop Куташ

kutash@unicorne.org

«Його останнє слово було 'воскресіння'» [Добродійка Дорін Бартолом'ю: "Enlightener of Japan, Blessed Nicholas Kasatkin" ("Просвітитель Японії, Блаженний Миколай Касаткін")]

Слово "місіонер", буває, сприймається від'ємно бо ж нерідко "місія" ревнителів, які їздять в інші країни була: культурна асиміляція а то й на останку й політичне опановання тих країн владою, яка послала місіонера (хоч напевно самі місіонери бували щирими та самовідданими). Та переважно не так воно буває з православними місіонерами. Не було воно так, як побачимо, з Святителем Миколаєм (Касаткіном), Просвітителем Японії, якого Церковний календар поминає 14-го серпня за Григоріянським календарем

“His last word was ‘resurrection’” (Presbytera Doreen Bartholomew, “Enlightener of Japan, Blessed Nicholas Kasatkin”)

The word "missionary", at times, has a negative connotation as the "mission" of the zealous folks who journey to other lands has not infrequently been cultural assimilation and even eventual political domination by the authorities sending the missionary (sincere and selfless though the missionaries may have undoubtedly been). Such is, however, not usually the case with Orthodox missionaries. It was not the case, as we shall see, with St. Nicholas (Kasatkin), Enlightener of Japan, commemorated on the Church Calendar on August 14 Gregorian style (which is August 1, Julian), on the anniversary of his birth.

(це ж – 1-го серпня за Юліянським), у річницю його народження.

Святий народився Іваном Касаткіном 1836 р. в Березівському погості в сьогоднішній Смоленській області Російської Федерації. Його батько, Димитрій, був Дияконом. Його мама, Ксенія, упокоїлась, коли Івасеві було 5 літ. Хлопець був надійним і батько доглянув, щоб дати йому освіту аж до його вступу в Богословську Академію в Санкт-Петербурзі в 1857 р. А в 1860 р. його постригли в Ченці з іменем Миколай а потім і висвятили в сан Ієродиякона, а через день у сан Ієромонаха (на Свято Собору Святих Апостолів 13-го липня/30-го червня). Було ж це для особливої місії, бо ж Владика Нектарій відгукувався на прохання від Російського консула в Японії прислати Душпастиря, «який був би корисний, і як духовний провідник і як науковець, та якого приватне життя дало б добре поняття про наше Духовенство не лише японцям але й чужинцям».

І майже зразу в віці 24 літ о. Миколай подався в м. Гакодате в північній Японії, що тільки відкрила була свої кордони для чужинців після століть ізоляції під владою Сьогунату Токоґава (на початку його, на початку 17-го століття Церква Римська віддала була кров Мучеників, що за словами Тертуліяна є «насінням Церкви»). Ось-ось мало наступити пора відновлення «Мейдзі». Однак місцеве населення сприймало о. Миколая з підозрінням та неприязню – та й місцеві росіяни не більш привітними були. Та відвідини Архієпископа (Камчатки та Островів Курильських та Алеутських) Інокентія (Веніамінова – прославленого в 1977 р., як «Апостола до Америки»), що сам був відданим місіонером, який був опанував різні тубільські мови і перекладав на них Священні тексти, принесли о. Миколаю натхнення та свіжу силу. Він заглибився у вивченню мови, історії та культури Японії і навіть навідував Буддійські храми, щоб слухати проповіді і доповнювати свій словник для

The Saint was born Ivan Kasatkin in 1836 in the Berezivs'kyk Parish in what is today the Oblast' of Smolens'k in the Russian Federation. His father, Dymytriy, was a Deacon. His mother, Ksenia, fell asleep when Ivan was 5. The lad showed promise and his father saw to his education right up to his entrance to the St. Petersburg Theological Academy in 1857. In 1860 he was tonsured a Monk with the name Nicholas and then ordained to the Diaconate and the Priesthood (on the Feast of the Synaxis of the Twelve Apostles July 13/June 30). This was for a specific mission as Bishop Nektariy was responding to a request from the Russian consul in Japan for a Pastor "who would be useful both as a spiritual director and a scholar, and whose private life would give a good idea of our clergy not only to Japanese, but also to foreigners."

Almost immediately, at the age of 24, Fr. Nicholas was on his way to Hakodate in northern Japan which had just recently opened its borders to foreigners after hundreds of years of isolation under the Tokugawa Shogunate (in its early days at the beginning of the 17th century, Christians missionaries from the Roman Church had provided the blood of Martyrs which as Tertullian had said "is the seed of the Church"). The Meiji restoration was about to dawn. Nonetheless, Fr. Nicholas found suspicion and hostility among the populace – and the local Russians did not welcome him either. A visit from Archbishop (of Kamchatka and the Kurile and Aleutian Islands) Innocent (Veniaminov – canonized in 1977 as an "Apostle to America"), himself a dedicated missionary who had mastered and translated sacred texts from numerous native languages, inspired and energized Fr. Nicholas. He immersed himself in a study of the language, history and culture of Japan, even visiting Buddhist temples to listen to the sermons and acquire the vocabulary he needed for his missionary labours.

As he studied, Fr. Nicholas also

місіонерської праці.

Займаючись своїми студіями о. Миколай також проповідував. Одного дня в його студію вривається Самурай вимахуючи шаблею і вигукуючи: «Всі чужинці мають померти». О. Миколай спокійно відповів, що він згідний померти, але його несподіваний гість повинен перше послухати те, чим він займається. З характерною японцям ввічливістю воєначальник Такума Савабе положив на бік свою шаблею, щоб вислухати його. А те, що він почув так йому заімпонувало, що він багато разів повертався і нарешті став першим японським наверненцем, а остаточно і динамічним православним Священником! О. Миколай продовжував вивчати й проповідувати. Він також розпочав головне завдання свого трудолюбивого життя, а саме переклад Священних текстів на японську мову. Часами він годинами застановлявся над тим, який саме китайський ієрогліф («кандзі») найвірніше передасть значіння певного слова.

У 1868 р., коли пора відновлення «Мейдзі» принесла з собою встановлення наново володіння Імператора, то японська паства о. Миколая вже нараховувала 20 душ. Один з охрещених, Іван Оно, потім став першим Японським Православним Єпископом (його правнук, що також називається Іван Оно, потім став Священником у Соборі в Токіо). Наступного року о. Миколая покликали до Санкт-Петербурга і його звіт привів до створення офіційної Православної Місії до Японії (в Камчатській Єпархії), очоленої самим о. Миколаєм, якого піднесли до сану Архимандрита.

Повернувшись до Японії о. Миколай доручив парафію в м. Гакодате о. Анатолію (Тихай), уродженцю Бессарабії, який був провів 4 роки на Горі Афоні, а зараз супроводив його, щоб потрудитися для Євангелії в Японії. Місія тоді звернула свою увагу на Токіо (до

preached. One day a sword-brandishing Samurai burst into his study crying “All foreigners must die!” Fr. Nicholas calmly responded that he was willing to die if his unexpected guest would first hear what it was he was studying. With typical Japanese politeness the warlord, Takuma Sawabe, laid down his sword to give him a hearing. What he heard impressed him so profoundly that he returned many times and eventually became the first Japanese convert and, eventually, a dynamic Orthodox Priest! Fr. Nicholas continued studying and preaching. He also embarked on his greatest life’s work – the translation of sacred texts into Japanese. Sometimes hours were devoted simply to deciding which Chinese character (“kanji”) was to be used in rendering a word as precisely as possible.

By 1868, when the Meiji renewal brought about the restoration of the rule of the Emperor, Fr. Nicholas’ Japanese flock numbered 20 souls. One of those baptized, John Ono, would later become the first native Japanese Orthodox Bishop (his great-grandson, also named John Ono, would later become a Priest in the Tokyo Cathedral). The next year Fr. Nicholas was summoned to St. Petersburg and his report led to the creation of a formal Orthodox Mission to Japan, with Fr. Nicholas, elevated to the rank of Archimandrite, as its head, in the Kamchatka Eparchy.

Upon his return to Japan, Fr. Nicholas entrusted the Parish at Hakodate to Fr. Anatoliy (Tikhai), a native of Bessarabia who had spent 4 years on Mt. Athos, and now accompanied him to labour for the Gospel in Japan. The Mission then directed its focus upon Tokyo (until recently called Edo), the new seat of the 17-year-old Emperor Meiji. Fr. Nicholas found a place from which to continue his work. The preaching of the Christian message was still illegal in Japan and the community in Hakodate endured several years of persecution. Fr. Nicholas had found a friend, due to his

того це місто називали Едо), нового престольного міста 17-літнього Імператора Мейдзі. О. Миколай знайшов місце для продовження своєї праці. Християнська проповідь була покищо ще заборонена в Японії і громада в Гакодате перенесла декілька років переслідування. Та о. Миколай, займаючись вивченням мови, знайшов приятеля в настоятелю Буддійського храму, і цей захищав його перед урядом.

Коли тільки знесли заборону проти Християнського навчання то о. Миколай спромігся на організацію школи та Каплиці і Місія зростала. У 1875 р. Владика Павло Камчатський прибув висвятити Японське Православне Духовенство. У березні 1880 р. самого о. Миколая висвятили на Єпископа в Санкт-Петербурзі, і він став першим Першоієрархом Церкви в Японії. [Ним зараз є Митрополит Даниїл (Нусіро), якого [тут бачимо](#) підчас радісного чину Освчення Води на Богоявлення в Токіо – дуже відмітна відсутність бороди.]

Будова Собору Св. Воскресення в Токіо завершилась у 1891 р. Його популярно звуть по-японському «Нікорай-до» - тобто «Храм чи дім Миколая» (японці вимовляють «л» як «р»). Церква зростала числом вірних та Храмів. Важкий іспит настав підчас Російсько-Японської Війни 1904-05 рр. (про владу над Маньчжурією та Кореєю). Владика залишився в Японії і казав своїй пастві, що вони повинні виконувати свій обов'язок молитися і боротися за перемогу – не з ненавистю проти ворога, а з любові до своєї батьківщини. Сам він відійшов від суспільного життя на цей час, а потім намагався відновити дружні стосунки поміж тими, яких ця війна була розсварила.

Владика Миколай був надзвичайно смиренним. Переповідають такі його слова, коли він наближався до кінця своєї земної мандрівки: «Ось я переглядаю своє життя... І що ж знаходжу? Тільки темряву! Сам лише Бог

study of the language, in the abbot of the Zojoji Temple who protected him before the government.

As soon as the prohibition against Christian teaching was repealed, Fr. Nicholas was able to organize a school and a Chapel and the Mission grew. In 1875, Bishop Paul of Kamchatka came to ordain Japanese Clergy. In March, 1880, Fr. Nicholas himself was consecrated a Bishop in St. Petersburg, becoming the first Primate of the Church of Japan. [The current one is Metropolitan Daniel (Nushiro) [shown here](#) at a joyous Theophany Blessing of Water in Tokyo – the absence of a beard is quite distinctive.]

The Holy Resurrection Cathedral in Tokyo was completed in 1891. It is commonly known by the Japanese as “Nikorai-do” - Nicholas’ temple or home (the Japanese pronounce the “l” as an “r”). The Church grew in numbers of faithful and Temples. A difficult trial came with the Russo-Japanese war of 1904-05 over Manchuria and Korea. Vladyka remained in Japan, telling his flock that they should exercise their duty to pray and fight for victory, not out of hatred for the enemy, but out of love for their country. He himself withdrew from public life during that time and afterwards helped to re-build friendly relations.

Vladyka Nicholas was immensely humble. As he approached the end of his earthly sojourn he is reported to have said: “Here I look back upon my life... And what do I find? Only darkness! God alone accomplished everything, while I... such a nonentity, zero, literally zero! And if a righteous man shall scarcely be saved, then where shall I, a sinner, find myself? I’m worthy of the very depths of hell.” Yet when he fell asleep on February 3, 1912, he left a Church of 35,000 faithful, a Cathedral, 96 Churches and 265 chapels. (A Japanese Orthodox, Chiune Sugihara, vice-consul of the Japanese Empire to Lithuania during World War II saved some

все виконував, а я... така нікчема, нуль, буквально нуль! А якщо навіть праведна людина ледве спасеться, то де ж я, грішний опинюся? Я заслуговую на саме дно аду.» Та коли він упокоївся 3-го лютого 1912 р. він залишив по собі Церкву, що нараховувала 35,000 душ, Собор, 96 Храмів і 256 Каплиць. (Японський Православний, Тсіуне Сугігара, віце-консул Японської Імперії в Литві підчас другої світової війни врятував близько 6000 євреїв, ризикуючи власним життям, виписуючи їм виїзні візи в Японію). А також було 32 японських Священиків. Коли Владика відходив до місця, що для нього приготував Господь (Івана 14:3) його останнє слово було «воскресіння». Він був прославней Святим Російською Церквою в 1970 р.

Сьогодні Православна Церква в Японії – автономна в юрисдикції Патріархії Московської. Таке визначення статусу не приймає Вселенська Патріархія, але ця Церква – у сопричасті з іншими Православними Церквами. Є також у Токіо місійна парафія Української Православної Церкви (Київського Патріархату), [Парафія Св. Ап. Юди](#) (це було Хресне ім'я Митрополита Даниїла сучасного Першоієрарха Японської Церкви), яка молиться в Англійській Церкві Св. Альбана. Її Настоятель, о. Павло Королук, недавно в обміні думок щодо Св. Миколая Японського, сказав: «[М]и стараємося бути тихим відлунням прикладу його життя». Відправи служать головно по-українському, але також користаються мовами англійською та японською. Він також зауважив, що в Токіо є Місійна Парафія, а також і Монастир неподалік від Токіо (в м. Чіба), які належать безпосередньо Московському Патріархату, як рівнож [дві Парафії Румунські](#) з двома повноштатними Настоятелями. Однак, поле для Православної місії в Японії дійсно величезне.

Українська Православна Церква (Московського Патріархату) недавно

6000 Jews at the risk of his own life by issuing them exit visas to Japan). There were also 32 Japanese priests. As Vladyka departed to the place prepared by the Lord for all who love Him, his last word was “resurrection”. He was glorified as a Saint by the Church of Russia in 1970.

Today the Orthodox Church of Japan is an autonomous Church in the jurisdiction of the Patriarchate of Moscow, a status which is not accepted by the Ecumenical Patriarchate, although the Church is in communion with other Orthodox Churches. There is also, in Tokyo, a mission Parish of the Ukrainian Orthodox Church (Kyivan Patriarchate), the [St. Jude Mission](#) (this was the Baptismal name of Metropolitan Daniel, the current Primate of the Japanese Church), which worships at St. Alban's Anglican Church. Its Pastor, Fr. Paul Koroluk, in a recent exchange about St. Nicholas of Japan said: “[W]e try to echo, in a very quiet way, his example”. Services are celebrated primarily in Ukrainian but English and Japanese are also in use. He also noted that there are in (in Tokyo) also a Mission as well as a Monastery (in Chiba – very close to Tokyo) directly under the Moscow Patriarchate as well as [2 Romanian Parishes](#) with 2 full-time Priests. The field for Orthodox mission in Japan, however, continues to be immense.

The Ukrainian Orthodox Church (Moscow Patriarchate) recently sent a [copy \(“spysok”\)](#) of the miraculous “Chornobyl’ Saviour” Icon to Japan as a gesture of faith and solidarity with the people of Japan who have in April of 2011 experienced a nuclear reactor tragedy similar to that experienced by Ukraine in April of 1986. May this godly and sensitive Orthodox Missionary, St. Nicholas (Kasatkin), serve as an example to all followers of Christ, to fulfill the mission that the Lord gives to each of us in our life-situation with humility, kindness and

<p>передала список (копію, яка носить Благодать оригіналу) чудотворної Ікони «Чорнобильського Спаса» до Японії, як вияв віри та солідарності з народом Японії, який у квітні 2011 р. пережив катастрофу з ядерним реактором подібну до тієї, що пережив народ України в квітні 1986 р.: по-англійському - . Нехай же цей побожний та чутливий Православний місіонер, Св. Миколай (Касаткін), служить прикладом усім послідовникам Христа, щоб і ми трудилися виконувати місію, яку дає кожному з нас, в обставинах нашого життя, смиренно, ласкаво та з повагою до гідності та особливості кожної людини, нації та культури. Амінь.</p>	<p>respect of the dignity and uniqueness of each person, nation and culture. Amen.</p>
---	--